

سچي جي ياد ۾

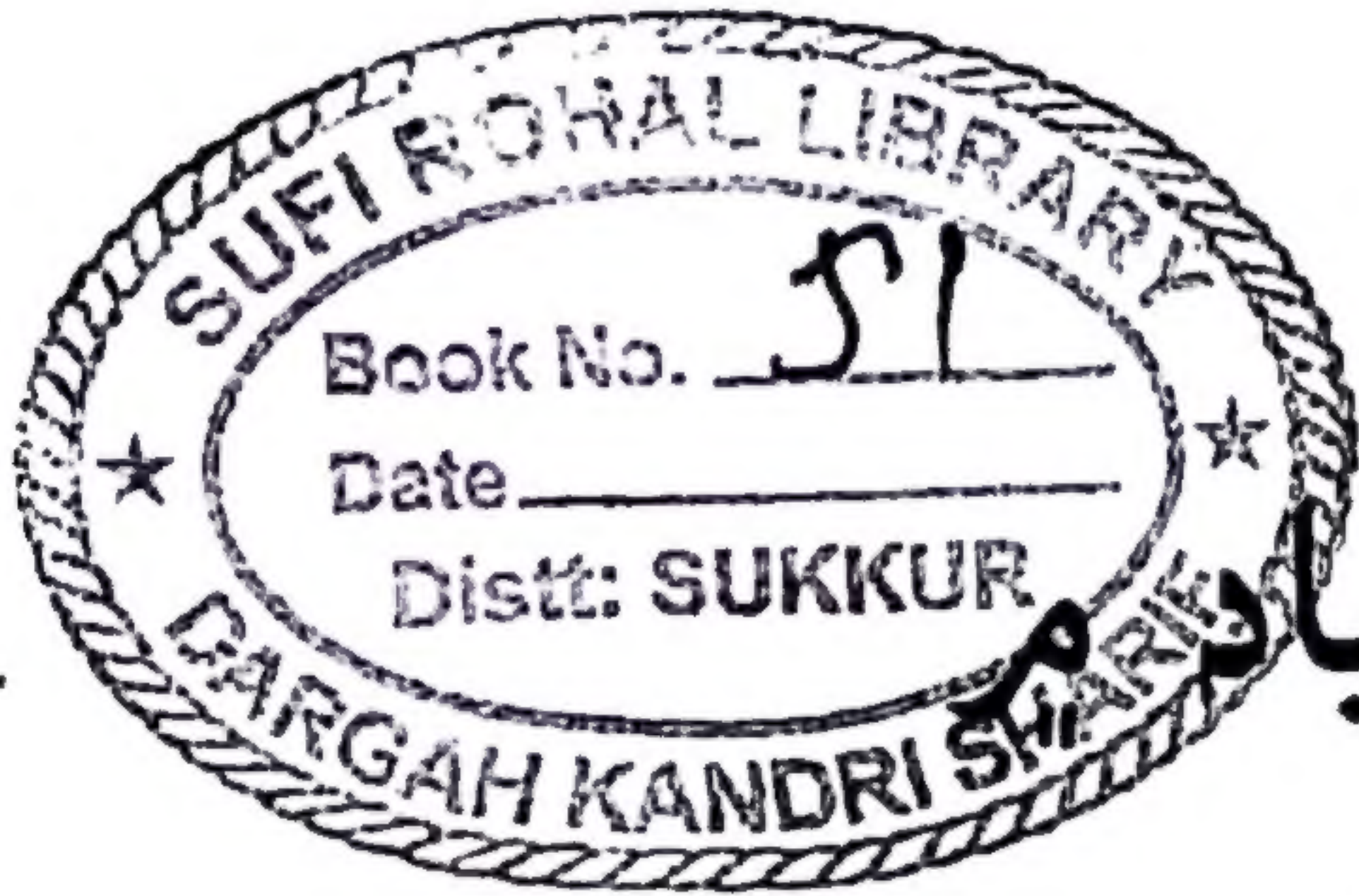
(شاعري)

حضور بخش شاهه حضور

حق معر جبر د

تاج محمد موهي فقير رحمت
کبيرى سرت حيدر

3-11-59

سچڻ جي ياد
(شاعري)

حضور بخش شاه حضور

پریت پبلیکیشن

خيرپور سنڌ.

"سچڻ جي ياد ۾"

پریت پبلیکیشن جو چھون ڪتاب

ڪتاب جو نالو: سچڻ جي ياد ۾

شاعر: حضور بخش شاھ حضور

سال: اپريل 1993

ڳاڻيٽو: هڪ هزار

چاپو: پهريون

ملھ: ڏھ رپيا

پبلشر نوٽ

سنڌي ٻولي جي شاعري ڪلاسيڪي شاعري مان جديد سنڌي شاعري جي سمند ۾ چوڙ ڪئي آهي. سنڌ جي ڪلاسيڪي شاعري جو سنڌ جي تاريخ ۾ گهرو اثر آهي. پوءِ اها تاريخ ديني هجي سماجي هجي يا سياسي. ڪلاسيڪي شاعري ۾ روحاني رمزون سانڍيل هونديون آهن. جيڪي انسان جي شعور ۽ لاشعور کي حقيقت ۽ معرفت جو گس ڏسينديون آهن. جن جي آڌار تي سچ کي سڃاڻڻ جي پرک حاصل ٿئي ٿي.

اڄ به اسان وٽ ڪلاسيڪي شاعريءَ جي اوتري اهميت آهي. جيتري اڳ هئي. ان جو مثال جديد دور جا صوفي شاعر آهن. جن کي تمام گهڻي انداز ۾ پڙهيو ۽ ٻڌو وڃي ٿو.

حضور بخش شاهه به انهيءَ رندي رمزن وارو ڪلاسيڪي شاعري جو پانڌيٽڙو آهي. جيڪا، الستي قولن سان ٽٻٻار وحدت حقيقت ۽ معرفت جي رنگ ۾ رڇيل آهي. سندن سنڌي، اردو، سرائيڪي، هندي ڪلام جو تعداد هزارن ۾ آهي. ان کانسواءِ سندن عربي ۾ به ڪلام موجود آهي. هن دور ۾ اهڙي ڪلاسيڪي صوفي شاعر جو هجڻ ڪا گهٽ ڳالهه ناهي. چوڻو جڏهن اسان سندن زندگيءَ جو جائزو وٺنداسين ته ظاهري علمي قابليت سواءِ ٿورن سنڌي ۽ ڪجهه انگريزي درجن کان سواءِ ڪجهه به ناهي. پر سندن ڪلام ۾ جيڪا رمزي صلاحيت سمايل آهي. ان مان پروڙ پئي ٿي ته حضور بخش شاهه جن ويهين صدي ۾ پنهنجي والد انور علي شاهه جن کان پوءِ باڪمال شاعر آهن. سندن ٻيو ڪلام پڻ ديوان يا رسالي جي صورت ۾ ڇپايو ويندو. هن وقت ڪجهه ڪلام جو حصو اوهان آڏو پيش ڪجي ٿو. پنهنجي راه کان ضرور آگاه ڪجو.

ممتاز بخاري

پوسٽ باڪس نمبر 102

سکر

”سڄڻ جي ياد ۾“

تعارف

حضور بخش شاه جن 22 اپريل 1941 تي صوفي بزرگ ۽ شاعر انور علي شاه بخاري جي گهر ۾ جنم ورتائون. هن وقت درگاه انور علي شاه، جهانپور شريف جا سجاده نشين آهن.

سندن والد محترم انور علي شاه صاحب حال، شريعت، حقيقت ۽ معرفت جا مالڪ هئا. حضور بخش شاه کائن هدايت حاصل ڪئي. پاڻ هن وقت شاعر به آهن ته فقير ۽ درويش به. پاڻ سخي، راڳ ويراڳ جا چاڻو ۽ صاحب حال آهن. هن وقت سندن ڪيترائي طالب آهن. راترين جي هجومن کي پنهنجي هٿ جي پاڇه سان نواريندا رهن ٿا. ۽ سوالي به ڪڏهن خالي ناهي موٽيو. هن وقت سندن ڄمار 52 سال آهي. کين چار فرزند، انور علي شاه (مست) صحبت علي شاه، منور علي شاه ۽ تصور علي شاه آهن.

حضور بخش شاه جن ابتدائي سنڌي تعليم ڳوٺ جهانپور مان ئي حاصل ڪئي. ٿورڙي تعليم هوندي سندن ڪلام، سنڌي، سرائڪي، هندي، اردو ۽ ٻين ٻولين ۾ ڏاڍي ڪمال سان موجود آهي. ننڍپڻ کان ئي مستي جي عالم ۾ رهندا هئا. سائين انور علي شاه جن رحلت کان چاليهه ڏينهن اڳ کين گهرايو ۽ پنهنجو طالب ڪيو. والد ۽ مرشد جي رحلت کانپوءِ کين دنيوي ۽ ديني ٻار ڪڍڻو پيو. پاڻ فقراء سان هر حال ۾ گڏ آهن.

راڳ ويراڳ ۾ چڱي خاصي رغبت سان فقراء جو ساٿ ڏيندا پيا اچن. کين سرن ۾ ڪمال مهارت حاصل آهي.

سندن شجرو هن ريت آهي. صوفي سيد حضور بخش شاه ولد فقير صوفي انور علي شاه صاحب ولد مخدوم خدا بخش شاه ولد جمن شاه ولد نورنگ شاه، ولد پلي شاه، پنجن واسطن کانپوءِ عبدالڪريم شاه سبي وارو، چوڏهن واسطن بعد جهانيان جهان گشت وارو، ان کانپوءِ ٻارنهن واسطن بعد امام نقي عليه سلام جن سان وڃي ملي ٿو.

سندن شعر ۾ تخلص، حضور ۽ حضورڻ آهي. سندن وحدت سان الحاق رکندڙ آهن. جن ۾ عشق جي رمز سمايل آهي. شعر ۾ تجنيسون استعاره، حوالا، اشارا ڪنايه به درج آهن.

حضور بخش شاه جن سنڌ جي ڪيترن ئي صوفي شاعرن کي جواب به ڏنا آهن.

سچل سرمست جو ڪلام:

ات نهين تو اُت نهين، ڀر ڪون پيا پليندا.

جواب ۾: اُت سهي تو اُت سهي، اهو آپ پيا اليندا.

بيدل جو ڪلام: جنهن نون عشق بناوي راه.

جواب ۾: (جيڪو هن ڪتاب ۾ به آهي)

عشق اسان ڪعبا قبله، عشق اسان امام.

ان کان سواءِ حضورن سائين، غمدل فقير، اشرف شاه اشرف، فقير محمد
ڪٿيان، بديل فقير، رکيل شاه ۽ خواجا غلام فرید جي جواب ۾ جيڪو ڪلام چيو
آهي. اهو حضور بخش شاه جن جي مڪمل ديوان ۾ ڏنو ويندو. في الحال هي
ننڍڙو مجموعو پيش ڪجي ٿو. جنهن مان سندن طالب لاپ ماڻيندا.

عنايت الله دايو

درگاه جهانپور شريف

تعلقه گهوٽڪي ضلع سکر

ڪلام

۱. ٿيو ديدار دلبر جو - صدق لک وار بسم الله :
- ڪليا گل باغ گلزاريون - چمن گلزار بسم الله
- ۱۴ اکين منهنجن کيون عيدان - ملايون دوست آهن ديدان
- سدا دلبر ۾ اُميدان - نظر نروار بسم الله
- ۲ ٿيو روشن اڱڻ سارو : ڏنم چو طرف چمڪارو
- مليو محبوب دل وارو : صحن سرڪار بسم الله.
۳. آيو جلوه نما جاني : ٿيان قدمن تان قرباني
- ڪري پنهنجي مهرباني : آيو دلدار بسم الله
۴. آيا دردوست دل وارا : ويا ورهين جا غم سارا.
- وسايا يار او تارا : اچي انوار بسم الله.
۵. آهين حضور حق هادي : ڪئي آ عشق امدادي
- منا محبوب تون مهدي : صنم سردار بسم الله.

”سچن جي ياد ۾“

صدا توکي پڇا ريندو هري

ڪلام

۱. اچڻ به ڏکيو آ - وڃڻ به ڏکيو آ.
لڳل نينهن ناتو ٿڌڻ به ڏکيو آ.
دل جي لڳيءَ کي هٽائي نه سگهيو.
لکيو انگ ازلي مٽائي نه سگهيو.
ائين پيار ڪنهن سان ڪرڻ به ڏکيو آ.
۲. انهيءَ پيار ۾ ئي جدائي به ٿيندي.
گڏجي وري الوداعي به ٿيندي.
سڪ جي سڳي کي چڻڻ به ڏکيو آ.
۳. اها عشق آتش وسامي نه سگهندي.
اندر ئي اندر ۾ ڪامي نه سگهندي.
اهو سور سرتي سهڻ به ڏکيو آ.
۴. حضورڻ حياتي لاچار ٿي وئي.
محبت اوهانجي اختيار ٿي وئي.
مرڻ به ڏکيو - جيئن به ڏکيو آ.

ڪلام

- محبت جي ماريل : مريضن کي ڏسجانءِ
 ڪنل عشق وارن: شهيدن کي ڏسجانءِ
 ۱: پَسائجُ انهن کي ديدار پنهنجو
 جنهن سان ڪيو ٿي اقرار پنهنجو
 نظرن جي گهايل غريبن کي ڏسجانءِ
 2: مرڻ کان اڳيئي جيڪي مري ويا
 جليو جگر جن جو جهورائي جهري ويا.
 اچائي انهن جي اُميدُن کي ڏسجانءِ
 3: اُلفت تنهنجي ۾ سدائين سڪايل
 سڪن پيا هميشه درشن جا سائل
 تنهن قرب وارن قريبن کي ڏسجانءِ
 4: حضورن کي ماريو تنهنجي جدائي
 ڪري ياد پنهنجي واعده وفائي
 قتل هن فيراقي فقيرن کي ڏسجانءِ.

ڪلام

۱. چشمن سان چٽيل دل جا چوگان آهن.
نظري نظر نينهون نشان آهن.
بره عشق عاشق بقا سربنايا
نگه نات نرمِل نظر سان نوايا.
سدا سرسوليءَ تي سي سلطان آهن.
۲. شمع تي شتابي - ٿيا ڪامل ڪبابي
نوايا نگه نات نرمِل نوابي
پيامي پسڻ سان - سي پروان آهن.
۳. ابر جي ڪمانن - خطر خم ختم ڪيا
ديدن جي دونالين دهن دم الم ڪيا.
ڪج - ڪان بره بان - پيڪان آهن.
۴. نهوڙي وڌا نيڻ نرگس نظر سان
اشاري امر عشق عين اثر سان
ڪيامست مزگان مستان آهن
۵. حضور همدرد حسن جي هاڪاري
ڏين سر ٿا ثابت صنم کي سينگاري
ڪوپا ڪٽيءَ تي سي قربان آهن

ڪلام

- اڏيءَ هن عشق واريءَ تي - اسين سرڙو نوايون ٿا.
 هنيون سون نينهن جو نعرو - ڀرت جو پير پايون ٿا.
 1: پرينءَ سان پيچ پاتوسون - سهي ثابت سڃاتوسون.
 رنگيءَ جو رنگ لاتوسون - رُوحِي رنگڙو رچايون ٿا.
 2: رضا جي راه ۾ راضي - بنائي بره جي بازي.
 ڪريون سر ساز ٿا سازي - طبل تن من وڃايون ٿا.
 3: مدامي موج محبت سان - چڪون ٿا سُرڪَ صحبت سان
 شفا جي شوق سان - پيئون پرتئون پيالون ٿا.
 4: صفاتي ذات شامل - ڪيو آهيءَ قرب آ ڪامل
 حضورُ حال آ حاصل - جذب جسمون جڳايون ٿا.

ڪلام

- تنهنجي نينهن جي نظاري نادر نظر نوايا.
 حملي هنر حسن جي ور عقل جا وڃايا.
 1: تنهنجي نينهن جي نوازش - سر سوز ساز سازش.
 وڻا ٻره بدل بارش - عينن عمل جي آيا.
 2: ٻره جي تيز تابش - موسيٰ عليه ڪي ڏني لرزش.
 لڳي عشق آب آتش - لڪ طور جنهن جلایا.
 3: نيزي تي سر سوار هو - پڙهندو حمد باريار هو.
 اهو نقطو نينهن نروار هو - صوفين پئي سرودايا.
 4: حضور سر سلامي - مٿي جو مندر مدامي
 عاشق ٿيا سر انجامي - وحدت ورڻ ورايا.

ڪلام

- اُچُ تَه اڱڻ تي منهنجو دلدار يار آيو.
 سهڻو ڪري سدائين سينگار آيو.
 1: اڪڙيون عجيب جنهن جون - ڪاريون ڪجل ڪڪوريل
 اُن جي ڏسڻ سان مون کي - خُمار يار آيو
 2: واسينگ وار تنهنجا ٿا رخ مَتان پون پيا.
 پاسي جڏهن ٿين ٿا - چمڪار يار آيو.
 3: تنهنجي صفت ٿئي هر دوجَهان ڪري ٿو.
 محبوب دلريا ٿي - مُختيار يار آيو.
 4: هن بوستان جو مالهي - لب خال ٿو پيو سمجھان
 گلشن چمن جو گوهر - گلزار يار آيو.
 5: حضور پسي اُن کي - حيرت ۾ ملڪ حوران.
 اڳواڻ سڀ جو سهڻو - سردار يار آيو

ڪلام

تنهنجي صورت حُسن جو مَتُ نہ پانيان
 توڙي حوران پَرِيُون غِلَمانَ هجن
 تابع آهن تخت سَڪندر تو
 چاهي جنَ مَلڪَ انسان هجن

1: ماهتابي مُک مَحَبوب ڏسي
 ٿيا مَسَت ملنگ مجذوب ڏسي.
 تنهنجو جلوه جمال هي خوب ڏسي
 قربان مَٿن دوجَهاَن هجن

2: تنهنجا تجلا نور انوار چوان
 سڀ جوڙ عجب جنسار چوان
 لڪ پَروانا ته هزار چوان
 پل مَيخواري مَسَتان هجن
 3: انهي نظر نيشان نواب نميا
 واه رمز سان روحي راز رڳيا،
 جنهن تنهنجا آهن قَدم چميا
 شاهي شرف تنهن جا شان هجن.

ڪلام

- نظرن جا تير ماري - دلبر پري پري.
 زلفن جا پيچ پيڙا اڪثر اري اري
 1: تابان حسن تجلا تو وٽ تڪيون تراريون
 ڪُـسـجـن تـا رـوز عاشق سـي سـرـڌـري ڌري.
 2: مزگان تير پالا برسات جان وسن ٿا.
 موهيا تو ملڪ مالڪ مضطرب ري ڪري.
 3: ايوان عشق جي ۾ چوڪس ٿين ٿا چرچا
 ظاهر آ ذوق تنهنجو زابر ڌري ڌري.
 4: حملا حضور هر هر منهنجي مٿان ڪرين ٿو.
 ڪـجـليـون هـڻي ڪـتـاريـون هـيـنـڙي هـري هـري.

4: دیدار حُسن دیوانہ کیا.
 رخ پسٹ تنهنجي پروانہ کیا.
 حضور هزارین حیرانہ کیا.
 پسي پاڪ پرين پروان هجن.

ڪلام

آي ! سڄڻ وِعي وفا کي ياد ڪر.
 هي صحن سهڻا اچي آباد ڪر.
 1: هي صدائون تون ٻڌي هت آءُ هلي.
 درد مندن جو مٺا ڪو داد ڪر.
 2: ڏينهان راتيان ٿو پُڪاريان دلريا.
 پنهنجي عاشق جي مٿان امداد ڪر.
 3: آي غمِ دل ڪر پُڪارون مَن اچي.
 نالئه بلبل جيان فرياد ڪر.
 4: تنهنجو طالب ٿو پُڪاري آ حضور.
 تون اسان جي آي مٺا دل شاد ڪر.

ڪلام

- زُلف جو ڦيڏي بڻائيءَ - اسين ته آهيون غلام تنهنجا.
 نگاه - نازن سان تو نمايو: سجدو توکي سلام تنهنجا.
 1: نينهن جو ناتو نپائج، قول مون سان تو ڪيا.
 جي ڪيا ٿي يار منهنجا - ياد آهن انجام تنهنجا.
 2: آي! شمع ٻرندڙ هميشه ٿي پتنگ هرهر جلون
 عشق جا پروانه آهيون - هي مليا هن انعام تنهنجا.
 3: اسين ته آهي سرِ نوايو قتل جي پل ڪارِ ڪرتون،
 ڌڙ سسي کان ڌار ٿئي پل - برزبان تي نام تنهنجا.
 4: نيٺ هاري ٿو پڪاريان ٿي ويهي مجبور دل
 آي! حضور يار منهنجا - گيت ڳايون ڪلام تنهنجا

ڪلام

- دلبر ته سائين مون کي ديوانو بنايو آ.
 هڪ ٿوري ڳالهه مٿان افسانو بنايو آ.
 1: سجدوئي ڪيم توکي ڏسي پنهنجي وفائن کي
 تنهنجي ئي دردن جو داستانو بنايو آ.
 2: جيڪي به ڪپڻي سهڻا ارشاد ڪيو مون کي.
 دل جان جگر پنهنجو. نذرانو بنايو آ
 3: مون ياد ڪريان هر دم حضور سدا سهڻل
 هڪ پيار جو مون مَن ۾ - آشيانو بنايو آ.

ڪلام

- توجهڙو سهڻو نه ڪو سنسار ۾
 آسڻ ته خوش آهيون مٺا ديدار ۾
 1: زندگي گڏجي گذاريون اي صنم !
 ڪو گناه ڪونهي انهيءَ پيار ۾.
 2: منهنجون نظرون ويون ملي توسان سڄڻ
 مون ويس ڪسجي نظر جي وار ۾.
 3: هيءَ ڏنوسون سر اسان توکي پرين
 ڪس ته ڪونهي عشق جي واپار ۾.
 4: سارو آقربان توتان جيءَ جسو
 دل حضور جي اٿئي اختيار ۾.

ڪلام

- ساري دنيا ۾ هڪ منٺار ڪبو آ
تنهنجي اڳيان هي پنهنجو سر ڌار ڪبو آ
1: ماڻهو ڏين پيا مهڻا پل لوڪ ڪجهه چوي:
دلبر جيئن چوي نا انڪار ڪبو آ
2: سهڻل سڏا اسان کي درشن اچي پَسائج.
سجدو ته تنهن صنم کي سَوَ وار ڪبو آ.
3: ڪڏهن ايندو مٽڙو، واٽون ٿو مون نهاريان
خوابن ۽ خيالن ۾ ديدار ڪبو آ
4: مون من گهريو تون آهين - حضور تون سڏائين
محبوب دلربا کي - مختيار ڪبو آ.

ڪلام

منو محبوب اڄ مونسان - ڳالهائيندو ته خوش ٿيندس
 وفا جون يار ڪي ڳالهيون - ٻڌائيندو ته خوش ٿيندس.
 1: سڪايل هان گهڻو سک ڀر - مڃي سهڻو سدا منهنجي
 اڱڻ منهنجي تي مٿڙا، پير پائيندو ته خوش ٿيندس.
 2: ڪريان سجدا ئي ساجن ڪي - رڳي قدامن تي سر پنهنجو.
 پري پيار جو پيالو - پيائيندو ته خوش ٿيندس.
 3: ڏسي صورت پياري جي سدائين نيڻ پيا ٺرندا.
 حضورن سان اچي اڪڙيون - ملائيندو ته خوش ٿيندس.

ڪلام

- ڏي خدا پَرَ اِ يار ڏي اڏري وِجان.
 هي سفر آهي ڪَٽَن - گذري وِجان.
 1: هن مريض عشق جي ناھي دوا،
 سِرُ ڪٽائڻ لاءِ ڪِٽي سنڀري وِجان.
 2: هن زماني جي هوائن کان پَري،
 منهن بيابان ڏانهن ڪري نڪري وِجان.
 3: دل اندر تصورُ حضورُ آهي ڪو،
 هو هلي مون وٽ اچي اُجري وِجان.

ڪلام

- وَجْ نَهْ مُنَهَنڙو مَٽي - لڳي دل ڪين هڻي.
 1: تهنجي جدائي ماري ڇڏيو آ.
 ڳڻتين ۾ مون کي ڳاري ڇڏيو آ.
 جگر ائين منهنجو ڦٽي.
 2: توکانسواءِ مون لاچار آهيان.
 حال اندر جو ڪنهن کي ٻڌايان.
 زندگي ڪيئن ڪٽي؟
 3: جيئڙو اسان جو ڪيو ٿي ڦارون.
 ڏي مٺا اچي درد جو دارون.
 ڇڏيئون سورن ۾ سٽي.
 4: منهنجا تون سهڻا ڪين ستائج
 يار حضور سان ٿيڻ ملائج
 دل جو زخم چٽي.

ڪلام

- منهنجو عرض منڙا مڃين ها ته ڇا هو؟
 وري مون ڏانهن پيو ڪرين ها ته ڇا هو؟
 1: هتي نه ڏنم توکي بيهوش ٿي ويم،
 ڏکيءَ دل تي هٿو رکين ها ته ڇا هو؟
 2: ڪري ياد واعدو ڏنو هو مون روئي.
 اچي منهنجا ڳوڙها اگهين ها ته ڇا هو؟
 3: لاچار پيو هوس پڇڻ ڪين آئين،
 مٺا محب مونسان ملين ها ته ڇا هو؟
 4: هيو دم لڻ تي حضور جو سهڻا،
 ليو پائي مونڏانهن ڏسين ها ته ڇا هو؟

ڪلام

- تو سوا هي دم نہ گهاري دلربا.
 وئين مٺا مسڪين ماري دلربا.
 1. مون اڪيلو ٿو مران توڪانسواءِ.
 چو ڇڏيو آ تو وساري دلربا.
 آڳ ٿي تنهنجي جدائي جي پري،
 ساه ٿو توکي سنڀاري دلربا.
 3: اندر ۾ آڙاهُ جيرو ٿو جلي،
 عشق ڇڏيم باه پاري دلربا.
 4: هينئون ٺاڙج تون حضورڻ جو وري
 ڪي گهڙيون مون وٽ گذاري دلربا.

ڪلام

- دل نال تيڏي دل لڳ ڳئي سَنيان.
 تيڏي درشن ڪيتي ڏاڍي ماندي ٿي هان.
 1: تيڏي هجر فيراقان لاتي دلجو ڏيري،
 تون بن ساه نه سردا آ وس ساڏي ويڙهي.
 تيڏي جدائي وچ جلدي - جان تي جيري،
 هن تون بن سانول ماندي هر هر مٽي هان.
 2: مٽري مين هان اڪيلي - نڪا سنگت ساڻي،
 ڏوڙي ڏکڙي ڏيندي ستاري گهر دي پاتي،
 روندِي مين رڙ دي - ڪڏان پاوين جهاتي.
 ايوين ڪر نه جدائي پڪڙي تيڏي پئي هان.
 3: راتيان ڏينهان سجن ٿيڪون ياد ڪريسان
 پلپل پور جو پوندي رورو عمر نپسيان.
 اهيڻ درد غمان وچ - مٽري مين مرويسان.
 تڪ تڪ راهان تيڏي اڪيان تڪ تڪ ڳئي هان.
 4: پڪي عشق دي پئي هي هن ساڏي حياتي
 ڪُنڙي روز ازل دي قرب دي ڪاتي.
 دل حضور دي سَنيان ويڪڻ نال ڦاڻي.
 لڳي تير نينان هن بيوس هئي هان.

ڪلام

- 1: جڏان آوِين سھڻل سائين! منهن نہ چُپايا ڪر.
مٺا مننار ميڏا هَس ڪي اڀايا ڪر.
تيلڙي خاطر منڙا هي مائتا - ارچتي نگامان پُون دل ڀل ڄاڻندا.
هولي هولي سانون سنيان دل نال لايا ڪر.
- 2: اڳيان دي وچ جاني تيڪُون پلهاوان - ساڌي اڱڻ تي آوڙ خوشيان مناوان.
نام - خُدا دي ڪڏان ڦيرڙا پڀايا ڪر.
3: ساري عمر دا ناتا هن نهن توڙتا - چاهي جند جان جاري اصلون نه چوڙتا.
عشق دي مريضن تُون پڀي اُڻايا ڪر.
4: يار حضورن تڀا ازلون غلام هي - لڪوار سجدہ ڪران تيڪُون سلام هي.
خوابان خيالان وچ ڏولن تُون آيا ڪر.

ڪلام

- ڪانگا پيغام پُهچاوين - ساڏي سڄڻان دي ڪول.
- 1: جيئڙا ڏکيءَ دا ماندا - درد اندر ڪون ڪاندا.
- ميڏا داستانَ ڏکاندا، سارا سڻاوين ڪول.
- 2: نڪوئي سنگتي ساڻي - مين اڪيلي ڦاڻي،
- لڳڙي بره دي ڪاڻي، رڳدي نا رڳ رول.
- 3: بار غماندا چايم - بنيسوس جان جلايم
- ملڪ ملامت چايم، تيڏي ڪارڻ ڍول.
- 4: لڻي حضور دي دل وي - سانون ڪربي عقل وي.
- آتون جاني ڪل مل وي - صدق و جان مين گهول.

ڪلام

هڪ ڦٽ ڇڏا - ڏوجها ڦٽ ڏکڏا - ڪون ڪري هُن درمل ڏکڏا

1: يار ٻاجهون هُن ڪون سنڀالي،

تير جو لڳڙي نينان والي.

ڇين نهين ڪوئي ساه ڪون سُکڏا

2: ٽين ٻن سُهڻا سانول سائين،

جان جگر وچ ٻلديان باهين،

درد اندر دا مول نه مُڪڏا.

3: جَلدي آوين دير نه لاوين،

نامر خُدا دي جهاتڙي پاوين.

روئن ساڏا ناهين رُڪڏا.

4: يار حضورن ياد ڪريندا،

رَووڪي فرياد ڪريندا،

پَلپَل دمدم جيئڙا جُڪڏا.

ڪلام

- ذاتي ذوق ڪيتا ظهور ماهي - اهو مالڪُ خود منظور ماهي.
- 1: واه رانجهن رمز رکاڪي آيا - ماهي مير دا برقع پا ڪي آيا.
- سارا سير صورت سماڪي آيا - بي حد برهون ڪيتا پرپور ماهي.
- 2: بڻيا پريم تنگدا پوڄاري هي - جتان عشق ڪيتي اختياري هي.
- سرمير دي سڀ سرداري هي - نا پيد نظر پرنور ماهي.
- 3: ٿي رانجهن جوڳي چاڪ آيا - تي عو شاق تي ست افلاڪ آيا.
- هادي هير دا خود حق پاڪ آيا - اهين ديد دي دم دستور ماهي.
- 4: گلزار بهار حسندا هي - واه ماهي ميڏي من دا هي.
- واه صاحب صاف سخن دا هي - اهو حال هميشه حضور ماهي.

ڪلام

- ٽيندي روهن ۾ هاڻي - رسُ ڙي اديون.
- منهنجو پنهل آهي - پارس ڙي اديون.
- 1: گهي وينديس ڪيچ ڏي - وٺي گورن سندا گس ڙي اديون.
- 2: عشق ٻاروچل از لئون لڳڙو - دلڙي اتر بوس ڙي اديون.
- 3: گري ڪوئي يار پنهنجي جي - ڪامل لاهيندم گس ڙي اديون.
- 4: ٿرن برن ۾ ملندم مونسان - ڏک ڏولاوا ڏس ڙي اديون.
- 5: يار حضورن آ سڪڙي سوائي - هن ته ميرير سرس ڙي اديون.

ڪلام

- ٻنڌڻين لوڙه لڙهايو لهرين - ڌوپڻ آهيان ڌاري.
 ازلئون عشق آڌاري.
 1: ڏير ڏئي ويا ڏاج ڏکن جو - سيڄ سکن نه ساري
 سور سمر ساجن سرساري، ماندي محبت ماري.
 2: ڏونگر ڏاڪا ڏکيا ڏوري - واري وينديس واري
 مثل مون ماندي ماري ويا - ڪرها ڪوڏ قهاري.
 3: ور وڪڙ وکڙا واڻن جا رات انداري ڪاري.
 هيءُ سرساه سڄڻ تان صدقي - هلي ڪنديس هيڪاري.
 4: لکيو انگ ازل کان اصلون - قلم قضا ڪوهياري.
 پڪو پيچ پريئن پيٽڙو - پاندُ ڳچيءَ ڳل ڳاري.
 5: ڪامل ڪيچ ڏئيءَ کي قربتون - وسري ڪين ويچارِي.
 يار حضور مٽيءَ سان ملندڙ - هوت هلي هڪواري.

ڪلام

- مون کي ملڪ اباڻي اماڻ عمر.
 سدا ساهُ سڪي سانگين ڪاڻ عمر.
 1: پَلر پيرون پڪا پنوهار پٽن.
 وٿن واسُ وٿي - لامن لونءِ لٿن.
 جهانگي جهونگارن ٿا - جوءِ جهٽن
 وسن ويڙهيچن جا وٿاڻ عمر.
 2: نه ڪر هيٺيءَ سان هيڏا حيل هليون.
 تن سان سور سليون جيڪي پگن پليون.
 تنهنجي محلاتن کان پونگيون پليون.
 جن سان راضي روح رهاڻ عمر.
 3: ٻولي ٻاجهاري پڪرارن جي - واري واڳ وٿن ولهارن جي.
 اها پريت پڪي پنوهارن جي .
 آهي چمندي جن جي چاڻ عمر.
 4: پياري پاڪ پڪون پالياون پيار ڪري،
 سواءِ سانگيٿڙن جي ڪان سري.
 وينديس پاڻ انهن جي پاڳ پري.
 ٿيندي سائيٿڙن سان سجاڻ عمر.
 5: هن ناقص نمائيءَ جون ڪڍيل ڪڙيون،
 ڏسان ماروئڙن جون وڃي ماڳ مڙهيون.

حضورتن سان گھاريان کي ته گھڙيون.
سندي ساٿ سان مهنديس ساٿ عمر.

ڪلام

- سوڊل ٿي ٿون سياڻو رُس نه راڻل يار.
موٽي اچج ميندرا، ماڳ منهنجي منڻار يار.
2: چڱ رنج رسامو موٽي اچ مھار يار.
ڪوڙين ڪاخ واريون - مھڻا ڏين ميار يار.
4: يار حضور هلي هيڏاهون - پاڄھ ڪندين پينھار يار.

ڪلام

- مشڪل نہ پيش ايندي مشڪل ڪُشا علي آ.
 آ بيڪس سهارو - دامن اسان جهلي آ.
 1: آهي اسان جو حيدر، ساقيءَ آب - ڪوثر
 سڀ جو امام آقا بيشڪ ڪندو ڀلي آ.
 2: فيض ۽ فياض جنهن جو ساري دنيا هلي ٿو
 عاصين ۽ عاجزن کي امانت ويئي ملي آ.
 3: سگدر اسان سڏايون پنج تن جي درجا پياسي،
 شان و شرف شفاعت قادر ڪُلي ڪُلي آ.
 4: حضور آهيون هر دم صفدر سندا سپاهي،
 سڀ معاف ٿين مڏايون - حيدر جي در هلي آ.

ڪلام

- اسان جي حال جو حامي - علي مشڪلڪشا وارث.
 شفيعُ المذنبين مالڪ - محمد مصطفيٰ وارث.
- 1: اوليائن ۾ ولين جو - غريبن ۽ فقيرن جو
 ضعيفن ۽ يتيمن جو نبي نور الهدى وارث.
 - 2: سدائين غم رکودل ۾ - حسيني حال جو مومن،
 وسيلو آ وِلَهَن واهر شهيد - ڪربلي وارث.
 - 3: پڙهو صلوا علي سڪ مان - نبي جي آل اطهر تي،
 قيامت ۾ شفاعت جو آ رهبرهنما وارث.
 - 4: پري ڏيندو طهورا مان - شراب - جامر هيءُ شافي
 ساقي حوض ڪوثر جو مدامي مرتضيٰ وارث.
 - 5: نڪي ڪر خوف ۽ خطرو وڻج دامن تون پنجن جو
 شافي روز- محشر جو حضور وارث.

ڪلام

- وردو و زبان اسان جو - نام علي علي آ.
 تنهن کانسواءِ مومن - نه کائي پي ڳلي آ.
 1: شفاعت جي عنايت کان سلطان ٿي ويا.
 عاصين مٿان هميشه احسان ٿي ويا.
 وڪين کي دست - حيدر امامت ويئي ملي آ.
 2: خير ۽ خندق، برابر اڏايا ها مرتضيٰ،
 ناعليٰ جا ٻول ٻڌايا ها مصطفىٰ عليه،
 برادر آ محمد صه جو قادر قضا ڪلي آ.
 3: حضور پنجن جا آهيون اسين ثناگر.
 مشڪل نه پيش ايندي درحيدر - گداگر.
 ڏيندو جامر آب - ڪوثر بيشڪ ڀلي ڀلي آ.

ڪلام

- دلبر جو آوڻا هي - سرڪون جهڪاوڻا هي.
 ايڪ ڏن جو آپ آڳيا - واعدن ٺپاڻا هي.
 1: سهڻا چا پال پالي - سڪدي نون آ سنڀالي.
 قدمان دي خاڪ ڪون سائين سرمان بڻاوڻا هي.
 2: اي ! حال دل دا ڏيسون محبوب منيسون.
 اڪيان دي وچ پلهيسون انگن سجاوڻا هي.
 3: ڏک سڪ اسان ونڊيسون - نينان نظر مليسون.
 قربان جان ٿيوي - مٿڙا مناوڻا هي.
 4: سانول حضور آوي - سانون گلي لگاوي.
 آوي تي ول نه جاوي - عمر ٽڪاوڻا هي.

ڪلام

مُڪ مَهتاب ماهي دا ڏنم هر جا نور نظارا.
 صاحب ميرُ سُلطان ٿي آيا - اُحدون عَبد اِشارا.
 صدق وِجان اِهيڻ سائين تون، گهول گهتان جڳ سارا.
 يار حضور محبوب ڏني ٿيا - ڪافي قرب قرارا.
 2: اَنَا أَحْمَدُ بِاللّٰهِ مِيمي - صاحب سر سلطان ڏنم.
 صورت والا سير سَمائيس - لائق حق لاسان ڏنم.
 مهر ڪرم ڇا، آپ ڪتُ محبت دا ميدان ڏنم.
 يار حضور ٿيا عشق عطا - اهو نينهن والا نشان ڏنم.
 3: نانگ عشق دا ڏنگڙا لڳڙا - ميڏا زهر ٿيا تن سارا.
 لک ماندي پئي منبرڪن - نه چلدا ڪنهيڻ دا چارا.
 هڪ يار رانجهن دا منڊڙا لڳڙا - واه ويڪير خوب نظارا.
 مير حضور محبوب ڏني - ٿي دلڙي پاره پاره.

ڪلام

گلزار چمن تي آيو آ - سهڻل سانگ پري جاني سانگ پري.

1: عبدیت اولي سرُ سُبْحاني - ڪافي قرب ڪري سهڻل سانگ پري.

2: نفي اثباتي - عدم اوقاتي - وحدت ساڻ وري - سهڻل سانگ پري.

3: عشق واري درياءُ ۾ دائر - تانگهو تارَ تري - سهڻل سانگ پري.

4: يار حضورڻ آوَنحنُ ويجهو - پرين ناهي پري - سهڻل سانگ پري.

ڪلام

جيسين ڏسان نه توکي تيسين نه موت ماري.
 ڪي ته گهڙيون اسان وٽ سهڻا تون وڃ گذاري.
 ڪجهه ته ياد ڪر اي جاني واعدي وفا جون ڳالهيون،
 واٽون ٿو مون واجهايان راهون تنهنجون نهاريان.
 ڪيئي حڪيم آيا ڪوئي فرق ڪون پيئڙو،
 منهنجي دوا آ تو وٽ ديدار جي سهاري.
 حضور ڏانهن هلي آ آ سڪڙي تنهنجي سنڀاري.
 هنڙا چمان تنهنجا ڳوڙها خوشيءَ جا هاري.

ڪلام

دل نال رانجهن دي لايمر چا !
 مين ويس جوڳيان والا پائمر چا !
 مين هان ازلون يا رتساڏي
 ڪيڙيان نون ته جلايم چا !
 خاڪ منجهيان دي لڳين سر لاکي
 قدمان سيس نوايم چا !
 آيا موهن من ميڏي دا،
 سهڻل سانگ بڻايم چا !
 يار حضور هي هادي حق دا،
 درسن دوست وڪايم چا !

ڪلام

ڪجل ري ڌار سان دلبر، نظر جا تير مارين ٿو،
پون عاشق اچي قدامن، عجب نرمِل نهارين ٿو.

هادي حسن جا حاڪم، تنهنجو مک ماه منور آ،
ڪيو گلزن آ رخ تو ڏانهن، جڏهن زلفان سنوارين ٿو.

اڳيان شمس و قمر ڇا هي ڇپايا جلواگر جاني،
چمن چانڊاڻ ٿيو چمڪو، برق تابان بيهارين ٿو.

عطر مشڪ و عمر توڙي، پسيني مت نه پانسڻان مون،
مهڪ هر دوجهان تنهنجي، جتي جلوه ڏيڪارين ٿو.

”حضورن“ سان ملي هڪڙو، وصالت جا ڪري واءا،
بره جي باه تي پڙڪي عشق جي آڳ پارين ٿو.

ڪلام

نينهن نپائيندس ڳڻ تنهنجا ڳائيندس.
روز ازل کان آهي عشق انعام.

بره جون باتيون، تن من، تاتيون،
لنئون لنئون لاتيون، چنڙيون چاتيون،
ڪوئي ڪهن ٿيون قرب جون ڪاتيون،
قربئون ٿيئڙم قول ڪلام.

مليون سوغاتون سورن واريون،
ڏيل اندر ۾ ڏڪن ڏيڪاريون،
ماڻ ڪرن نه محبت ماريون،
پهچي وڃن شل پرينءَ پيغام.

وصل وصال جون ملن وڌايون،
جوڙي ڏيندس جيءَ ۾ جايون،
خاڪ پيرن جي لڳين سر لايون،
پڪا پرينءَ سان آهن انجم.

هادي ”حضور“ حال همايت،
شان تنهنجو شرف شفاعت،
آمين تي ڪندو اصل عنايت،
پيار پيالو ڏيندم چوڙي جام.

”سچن جي ياد ۾“

ڪلام

(بيدل جي جواب ۾)

عشق اساذا قبله ڪعبه عشق اساذا هي امام.

بيرنكي ڪنون رنگ ڏڪلاوي، ڏنھان جهانان جهاتي پاوي.
موتوا قبل موج مناوي، هڪ سجده هڪ سلام.

عشق اساذي وچ سمايا، وڪول سجده ڪرنا اجايا.

هڪو هوڪا آڻ سڻايا، مل ڳڻي محبت والي امام.

دين ڪفر دا جهڳڙا توڙي، عشق نشان جهڻان وچ ڪوڙي.

سولي ڪنون ول منهن نا موڙي، قرب ڪري جنهن نون قتلام.

عشق ”حضور“ نه مذهب ڄاڻي، اپڻا آپ نون آپ سڃاڻي.
مزاموج محبت ماڻي، وچ ميخاني پيءُ ڪر جام.

”سچي جي ياد ۾“

ڪلام

دلبر دا ديدار، ساڏي ڪيتي حج هزاران.

مُک منور ماه مثل دا، چشماندا چمڪار، گل گلزاران چمن بهاران.

نرگس نرمل نين شرابي خوب خيال خمار، موج محبت مينگهه ملهاران.

رنگ بارنگي هير موتي، جڙيا لعل جواهر، گل محبوبان چندن هاران.

پول آلاوڻ سڄڻ سڻاوڻ، محب مٺي گفتار، ڪوئل ڪيرين ڪرن ڪوڪاران.

خوشبوءِ زلف زياده زينت، مُشڪ عنبر هڪار، مهڪيا بر بعر بازاران.

مليا يار "حضور" نون سانول، آشياني انوار، ايهن اقراران قول قراران.

ڪلام

عشق اُتي چاڪر اعتبار، دين ڪفر تون ٿي بيزار.

عشق اساذا علي بهادر، فتح ڪريندا خيربربر.
مشڪل معاف ڪريندا حيدر، مل ڳئي شاه محمود نگر.

عشق شهادت شوق دي شاهي، عشق حقيقي راز الاهي.
سوره سِردي ڏيون گواهي، حال حسيني هي هربار.

عشق حسن ديان موجان ماڻي، سولي اُتي منصور سجاڻي،
پيڙيا گهوت بلاول گهاڻي، سرمڊ ڪپتاهي سرڌار.
عشق مجني ڪون ولهيان وڪوڙي، سهڻي ميهار درياهان لوڙهي،
عشق نيشان جتان وڃ ڪوڙي، نانگا ٿي نچي نروار.

عشق دا ماري محذ نه مراد، جيندا ڏونهين جهانين رهندا،
جو ڪڇ ڪهندا سو ڪڇ ڪردا، دائر دم دم دا ديدار.

عشق امانت يار حضور، عشق ڪيتا هُن چا منظور،
عشق دا شان هي اعليٰ نور، عشق اساذاهي انوار.

ڪلام

ناز نظاري نين نسنگي، جاني جلويهدار آ، دلدار آ.
 اڪيون جنهن جون مست شرابي، خوبان خيال خمار آ.
 لب مرجان لعل چراغان، چوٽ چهر چمڪار آ.
 قد جنهن جو سرو صنوبر، لوڏ ڦر لڳار آ.
 عنبر مشڪ عطر چنبيليون، هو هو حق هٻڪار آ.
 يار "حضور" حسن حقيقي، نور الحق انوار آ.

ڪلام

پري ڄام ڏي تون، پرين پيار وارا.
نشا نينهن جا ٿين دُوبارا دُوبارا.

تنهنجي خيالن ۾ خوماريل مون آهيان.
تنهنجي نظر جو ماريل مون آهيان.
تنهنجا ناز نرمل نيارا نيارا.

تڪا تير اُٻرن لڳا يار مون کي،
نظرن سندا هن ٻروار مون کي،
پنهنجو ڪو ٿئي پيارا پيارا.

اکثرين ۾ سهڻا تون هين وسين ٿو.
وجهي ونگ زلفن سان دلڙي ڪسين ٿو.
پنهنجو ڪيو ٿئي پيارا پيارا.

سندو ڀرت پيالو، پاڻ پيارج،
”حضورڻ“ جو جيئڙو جاني جيارج،
اڏيا دل اندر تو اوتارا اوتارا.

ڪلام

آڏيءَ هن عشق واريءَ تي، اسان سرڙو نوايون ٿا.
هنيو سي نينهن جو نعرو، ڀرت جو پير پايون ٿا.

پرينءَ سان پيچ پاتو سي، صحيح ثابت سڃاتو سي،
رنگيءَ جو رنگ لاتوسي، روهي رنگڙو رچايون ٿا.

رضا جي راه ۾ راضي، بنائي بره جي بازي
ڪريون سر ساز ٿا سازي، طبل تن من وڄايون ٿا.

مدامي موج محبت سان، چڪيون ٿا سرڪ صحبت سان،
شفا جي شوق شفقت سان، پيئون پرتئون پڻايون ٿا.

صفا تي ذات سان شامل، ڪيو آ قرب هي ڪامل.
”حضور“ حال آ حاصل، جذب جسمئون جڳايون ٿا.

ڪلام

سُهڻا تنهنجي ڏسڻ جو اميدوار آهيان،
چاهين يا تون نه چاهين، تو کان نه ڌار آهيان.

خوابن ۽ خيالن ۾، ڏسندوئي توکي رهندس،
چاهيو تو پاڻ جاني مون بي ميار آهيان.

دلڙي لڙي آ منهنجي، ڏاڙو هڻي تو دلبر،
تو لاءِ ڪريان ٿو دانهون، بي اختيار آهيان.

عاشق جي ايڏائڻ جي، اٽڪل سڪي تو ڪنهن کان،
فڪر ۽ فراق ۾ مون، روئندوئي زار آهيان.

آخر حضور سائين، تنهنجوئي ٿيندو ميلو،
راضي ڪڏهن ته ٿيندئين لاچار يار آهيان.

ڪلام

يار تُساڏي روز ازل ڪنون گولي خاص سڏايم.
 تين نال دلڙي لاييم.
 سارا بار پرہ دامين هُن، اپني سرتي چايم.
 تين نال دلڙي لاييم.
 حضور جلوه ويڪ حُسندا. نينان نين ملايم.
 تين نال دلڙي لاييم.

”سچن جي ياد ۾“

ڪلام

وڇوڙو يار جانيءَ جو. لڳو مون کي ڏکيو آهي.

لڳي وئي عشق جي آتش. بره جي باه ٿي پڙڪي.
منهنجي قسمت ۾ آي جاني! الاهي ڇا لکيو آهي.

صنم ديدار تنهن جي لاءِ. سڪانٽو روز مون ساري.
سڄڻ جي يادگيريءَ ۾. مهنجو جيئڙو جُڪيو آهي.

وسارڻ سان نه وسري ٿو، تصور يار جانيءَ جو.
منهنجي وجود ۾ مٽڙا ته هاڻي ڇا رکيو آهي؟

حضورڻ حال هيٺوآ. ڏڪاريل زندگاني آ،
ايندم دُودُ دردن جو ڏکيو آهي، ڏکيو آهي.

ڪلام

مريضِ عشق کي دلبر پڇڻ نه آئين تون
 قريب مرگ آن مٿڙا - ڏسڻ آئين تون .
 رقيب خوش پيا ٿين - هاءِ حال زار ڏسي ،
 ڪائي سنڀار اسانجي نه لهڻ آئين تون .
 اچڻ جا واعد ا ڪيئي راه نهار بندو رهيس ،
 پنهنجي ديدار جو دارون نه ڏيڻ آئين تون .
 پيو لاچار آ حضورڻ ٻڌو آ هر ڪنهن ،
 زبان تي نام هو تنهنجو نه ٻڌڻ آئين تون .

ڪلام

مين ڪردا شڪر گذارا - ناز نظارا محبوب ميڏا آيا!
 اهو نقش نهال نظردا - اوسائين مين هون بردا.
 اي پاڪ پرين هي پيارا - واهه دلدارا!
 جنهن دي صورت هي سبحاني - ميڏي من دا دلبر جاني.
 ڪيتا آپ پسڻ ته پسارا - عين اشارا.
 اهي ابرو ڏيون اشاري - واه ٿيڙي نين نظاري.
 ٿيا بيشڪ بره بهارا - محب مڻيارا.
 جنهن دي دل وچ جاءِ بٿاير - مين قدمين سيس جهڪاير.
 اهو قول هويا اقرارا - قرب قرارا.
 سانون يار حضور پڇاڻي - ٿيا ساڏي اتي احسان اي.
 هويا چوڻ طرف چمڪارا - حسن هزارا.

بيت

يار تنهنجي ياد ۾ - مون سوين سور سٺا.
 ڳوڙها منهنجي ڳلن تان - وانگي مينهن وٺا.
 هلي آ اڳڻ تي تون منهنجا محب مٺا.
 قادر ڪرائيندو ڪٺا، هيڪر حضورڻ سين.

مهر ڪر محبوب تون - ڏسي هيڻيءَ سندو حال.
 توتي ننگ نماڻيءَ جو - لائق آن ڇپال.
 راتيون ڏينهان روح ۾ تنهنجو خواب خيال.
 سائين لهج سڀال، هادي حضورڻ جي.

آلست پريڪم جو ڪنين پير آواز.
 قالو بلي قرب سين ٿيڙو فيض فياض.
 عشق سندي اسرار جو ڪليو بحر بياض.
 انهي رنگ سندو راز - هيو حسن حضور ۾.

عشق الاهي جنهن سر آيو، سي باپوتي برسيا،
 رڪن سراڏيءَ تي، تر نه ترسيا.
 وڃي پهتا پرين کي، رهبر راهه رسيا،
 وحدت ۾ وسيا، ”حضور“ مالڪ ملڪ جا.

عشق الاهي جنهن سر آيو، سي گوهر هن غازي،
 ”حضور“ حڪمت حال سان، بنايائون بازي،
 رفنا سندي راه ۾ رند رهن راضي،
 ٿيا پورپ پروازي، پنهنجو پسي پاڻي کي.

جتي منهنجو محب آ، سوئي ڏس ڏين.
 بوندان انهيءَ بره جون، وحدت ساڻ وسن.
 اچڻ اڳڻ اسانجي، راضي شال رهن.
 پرين سي پرچن، هيڪر حضورن سين.

مرشد سانون ايون آکيا، مٺي پيالا پيون هر دم جيون،
 وحدت نال وصال هميشه، موتو قبلل ٿيون، هر دم جيون،
 سڳڙي سوز فراق والي، تن من اپڻا سيون هر دم جيون،
 جلوه حسن حضور هميشه دم دم نال ڏکيون هر دم جيون.

سهڻا تيڏا مڪڙا سهڻا، سهڻي تيڏي چالي مست خيال.
 پير ڏٽڙي يار اسانون، نينان والي پيالي مست خيال.
 لاکر لال لبان کون لالي، پاچشان کجلي کالي مست خيال.
 يار ”حضور“ مين هر دم ويڪان، تيڏا حسن جمالي مست خيال.

کيڏي وڃن در سڄڻان تئون، قيدي زلفان والي.
 نظرانهان دي هي اونهين درتي، توڻي هو ون پوه دي پالي.
 آڳ عشق دي تنهان کون لڳڙي، کڙي هن مست خيالي.
 يار ”حضور“ اُنهان عاشقان نون هن دلبر آپ سنپالي.

سمجھي ڏس سيد چوي. عشق سندو امتحان.
 آيو هو الست ڪنئون سارو هي سامان،
 رکيو هو رمز جو فائق هي فرمان،
 ”حضور“ هميشه هاڻ، پُرجھي ڏس تون پاڻ ۾.

سک تون مام محبت والي، بيان باتان ڪرڻ اجايان
 هل حشر مچاڻ ڪهڙا، واعظ نصيحت وایان.
 يار ”حضور“ قربان انھان تون، جنھن يار ڏي دیدان لایان.

سکدي سکدي وقت گذرگيا، دلبر ڦيرا پايين، مُک وکلاوين،
 هار سينگار ڳير سُک سارا، وطنان واڳ وکلاوين، مُک وکلاوين،
 عشق والي ته مريضان نون، آکي آپ اٿاوين، مُک وکلاوين
 يار حضورن سکڙي تيڏي نينان نين ملاوين، مُک وکلاوين.

مُک مهتاب ماهي دا ڏٺڙم ، هر جا نُور نظارا ،
 صاحب سَر سلطان ٿي آيا ، احدون عبد اشارا ،
 صدق و جان ائين سائين تون ، گهول گهتان جگ سارا ،
 يار ” حضور ” محبوب ڏٺي ، ٿيا ڪافي قرب قرارا .

نانگ عشق دا ڏنگڙا لڳا ، ميڏا زهر ٿيائن سارا ،
 لک ماندي پئي مند رڪن ، نه چلدا ڪنهن دا چارا ،
 هڪ رانجهن يار دا مندڙا لڳا ، واه ويڪير خوب نظارا .
 يار ” حضور ” مک ماهي ڏٺي ميڏا گم ٿيا درد غم سارا .

تون هڪ رانجهن ماهي ميڏا ، صدق وچن لک هيران ،
 تيڏي ڪيتي رانجهن سائين ، نين وهائون نيران ،
 نال جوڳي دي رک مين ويسان ، راتيان پره بهيران ،
 يار ” حضور ” ازل ڪنون ، اهو باب لکيا تقديران .

وائي

آيو اولي انساني - سارو سيرُ سڃاڻي.
 الانسانَ سري وانا سره - موج محبت ماڻي.
 صورت سانگي سانگ رسائي - ڄاڻ سڀوڻي ڄاڻي.
 ڪنڌ ڪٽيءَ تي ڪاٽ ڪهائڻ - سر اڏيءَ تي آڻي.
 مٿي پي ٿيو مستان مدامي - پاڻ ڏسي ٿو پاڻهي.
 حسن حضور ڪيس حيراني - اڃائي اڳتي تائي.

وائي

سمي لڌم سنڀار يار - مهاڻي مسڪين جي.
 ٿيو مدامي موج - بحر ۾، ملاحن مهندار يار.
 گوهر هن گندريءَ لاءِ - جامر وڌو هيم چار يار.
 ڏنيوا ڏاهيون پوپريون - سنڀاريون سردار يار.
 حضور هر دم من منهنجي ۾ - تماچيءَ جي تار يار.

وائي

هادي ٿيءُ همراه - رَسُ تون روه جبل ۾.
 مُنهنجو خان پنهل سان، سارو ساهُ پساهُ .
 وينديس كاهيون ڪيچ ڏي - رند نهاري راهُ
 هيٺي سَنَدوهوت لاءِ - اندر ۾ آڙاهُ.
 يار حضور مُني سان ملندو - قُربتون ڪري ڪاهُ.

وائي

سور ڏئي ويا سوغات - ڏير ڏکيءَ ڪي.
 ڪَل تہ مونڪي ڪانہ جو پيڙي - اُٿي ويا اڌ رات
 ڏکيا ڏونگر ڏورن آيم - پنڌ پيم پريات.
 ماري مونسان مارُ ڪري ويا - هوت نيائون هيهاٽ.
 لڳيو انگ ازل کان آري - ڪيچ ڏئي ڪلمات.
 يار حضور پرين پنهل اچي، مُحب ڪندو مُلاقات.

وائي

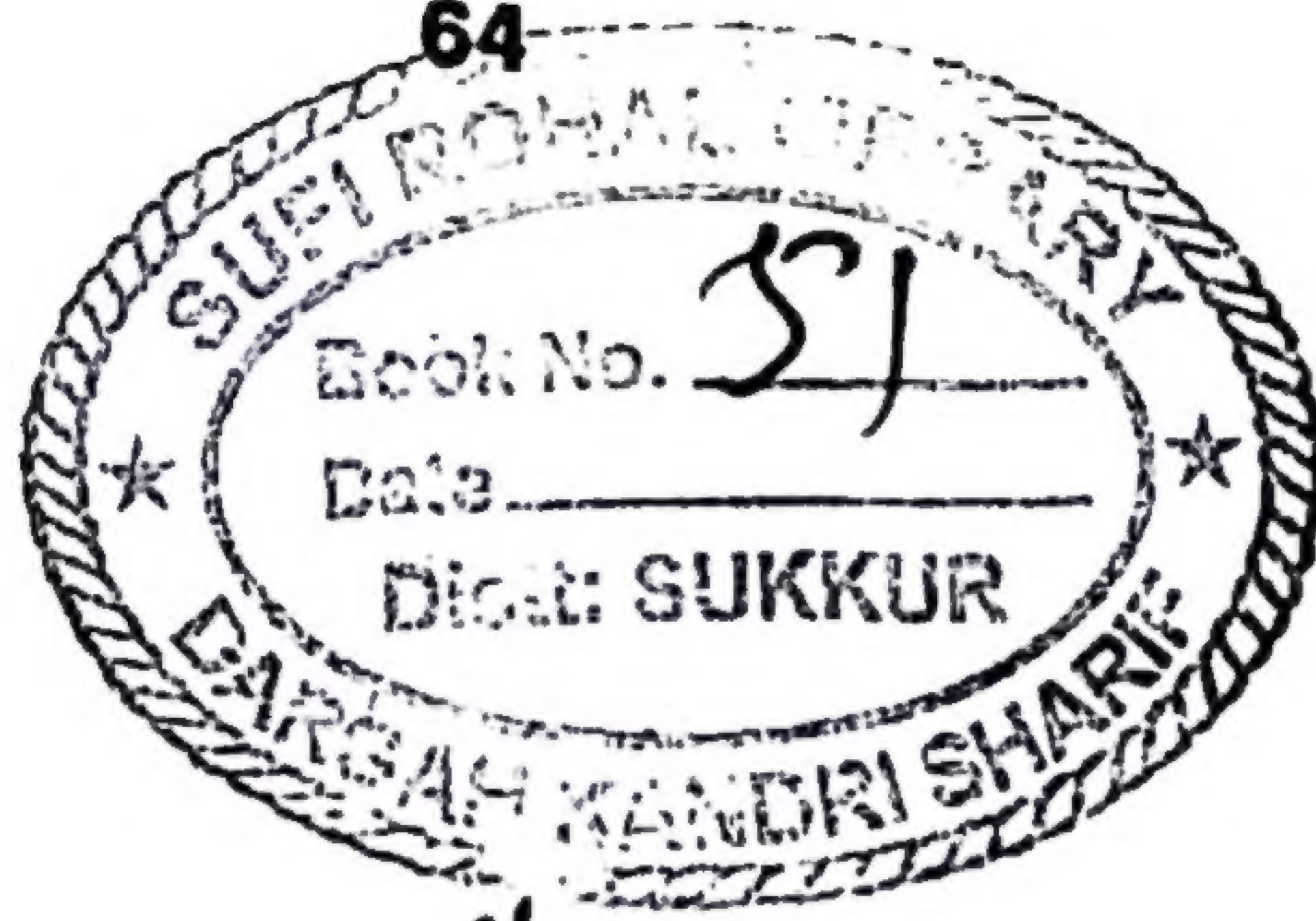
لڙڪن سان آچولو پڳڙو - آهلي غمتار.
 او منڙا آهلي
 اڪيون تڪين ٿيون راه اوھان جي - نيٺ وھائي نار.
 او منڙا آهلي
 ھن اڪين کي آس ڏسڻ جي - روئڻ سان واپار.
 او منڙا آهلي
 چو ٿو ڪرين تون يار جڏايون - ماڻن سان نہ مار.
 او منڙا آهلي
 يار حضورڻ کي نہ وسارين - محب مٺا منٺار.
 او منڙا آهلي.

وائي

ساڳي سر سبحان تون آهين، بشري برقعو پايوئڻي.
 اَلسَتُ بَرَبِكُمْ، پاڻ چيو هيئي - قالو بلي تَه ڪهايو ٿئي.
 صورت سانگي سير صفاتي - احدون عبدُ اَلايو ٿئي.
 ڪاڻي شاه آهين - ڪت گداگر: ڪهڙو پيدُ بنايو ٿئي
 ڪُنْتُ ڪُنْزاً مَخْفِيً وَاَرُو - ڳجهڙو راز چُپايو ٿئي.
 يار حضورڻ هادي هميشه - اندر عشق جڳايو ٿئي.

وائي

آ مل سُهڻا يار، تو لئه ساه سِڪي ٿو.
 آءُ تَه آهيان عِين هاڻي، ڀروسِي پوتار.
 ويٺي نهاريان واٽون تنهنجيون دَمَ دَمَ ۾ دلدار.
 ڪندين قرب ڪميڻي تي، سائين سڳر سنڀار.
 آيل آهي عجيب ڏاهون، بره سَندو هي بار.
 پَسان پرين جي پاڪ پيشاني، نورالحق انوار.
 يار حضور کي ڪيمَ وسارج، محب منا مَنار.

وائي

سُڻج منهنجا سپرين ، درد وندن دانهون.
 پڪاريندس پرينءَ کي، رنڌ وڻي راهون.
 هت ڇڏيائون هيڪلي ، ڪوهه ڪري ڪاهون.
 آءُ نماڻي ناقص ڪي، ڇڏي ويا چاهون.
 ٻاري هوت ”حضور“ ويا، بيوس باهون.

